

A GYERMEK c. ciklusból.

1. MIKOR SIRT.

Sírt keservesen, tehetetlenül,
 Ideg-tépőn és szívet-szaggatón.
 Szülő-szív nem volt a szívem helyén,
 Karomra nem vehettem ringatón.
 Nem segíthettem rajta semmikép.
 Csak néztem riadt, bús poéta-szemmel,
 Nagy szájalommal és nagy félelemmel
 A gyermeket, a mások gyermekét.
 A sírásában injernő jajongott,
 Azt hittem, összecsap a föld s az ég.
 Kis ajka ahogy görbült lefele,
 A végtelenbe kérdőjelet írt,
 Azt kérdezte, hogy mért jött ő ide.
 Csöpp száján, e parányi résen át
 Kitérni s égignyujtózkodni láttam
 A nagy démont: a Diszharmóniát.
 Az ősök sorát láttam szertefolyni,
 És kis testében újratömörülve
 A nyomorúság kardalát dalolni.
 A szülők találgatták: mi leli.
 Én tudtam, látón s tehetetlenül
 Tudtam: egy fáj: az élet fáj neki.
 Szegény kis szíve új kis dobverő,
 Mellyel a sors a vak marsot veri.
 Hová, hová, minek, minek?
 A végzet dobját minek veritek?
 Szegény kis dobverők, szegény szívek...

Elkábultam, — nem tudtam, hol vagyok,
 S az Isten velem van, vagy ellenem, —
 Hálát adtam, hogy nincsen gyermekem.

2. MIKOR MOSOLYGOTT.

Most átfutott az arcán egy sugár.
 Egy tűnő, hűnyó, bujdosó sugár,
 Mely annyi sírás-zivatar között
 A homlokunkra mégis visszajár.

Látom üstökös-útja fordulót:
 Mikor anyjára csillan: «Ismerem!»
 Mikor mint fényzőkőkút, vagy rakéta
 Lobban fel az első játékszeren.

Mikor mélázva, csendes ragyogással
 Nyomon kíséri az első mesét.
 Mikor először simogatja meg
 Egy kisleány rokon-tekintetét.
 Látom az első saját-gondolatnál
 S az első büszke férfi-tett után
 E visszatérő üstökös-mosolyt
 Derengeni éjbehulló homlokán.

De mindhiába anyaöl és játék,
 Tündérmese, gondolat, szeretet:
 Az ürben járó üstökös-mosoly
 Görbéjét kiszámítani nem lehet.
 Soká elmarad, ha tetszik neki,
 S ha tetszik, gyakrabban is megjelen,
 S útja szeszélyes tűz-kanyarodóit
 Igazán csak Te tudod, Istenem.
 Azt is tudod, hogy nyomorult vagyok,
 Mosolyod rajtam ritkán ragyogott,
 Értem kivételt kedved nem tehet.
 Nem rövidítheted meg a telet,
 Nem hosszabbíthatod meg a nyarat.
 És mégis kérlek, engedd visszatérni
 Gyakran e gyermekhez a sugarat.

3. MIKOR ALUDT.

Jöttünk, mentünk, beszélünk hangosan,
 Gyors lámpafény gyúlt, hirtelen sötét lett,
 Az ajtó nyílt, az ajtó becsukódott,
 Feldübörgött a nagyváros zaja:
 Ő csak aludt.

Az álma mélyebb volt a tengereknél,
 S a csúcsok csendjénél fenségesebb.
 Hol járt, ki mondja meg?
 Micsoda álompartokon barangolt?
 Talán otthon, az igazi hazában.
 Aludt, mint gyökerében a virág,
 Aludt, mint a rügyben a rengeleg,
 Aludt, mint a vetés a hó alatt.

Éreztem, ez az Isten békessége,
 Mely minden értelemnél magasabb.